

AND THEN THEY MELTED
HER DOWN PROPERLY.

AND THEY VOWED THAT
I WOULDN'T BE SO
EASY TO DESTROY.

SITÄ LEHTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

**TÄMÄNKERTAINEN LEHTIVALINTA ON TALLE
PALSTALLE SIKÄLI EPÄTYYPILLINEN, ETTÄ
SE ON MELKOISEN UUSI (VUODELTA 1992)
JA MINÄN OLEN ÄLYNYNYT SEN OSTAA
UUTENA. KAIKEN LISÄKSI LAZARUS
CHURCHYARD OLI KALLILLE PAPERILLE PAIN-
NETTU KOLMISAINEN MINISARJA JA SEN
KÄSIKIRJOITTAJA WARREN ELLIS ON TÄNÄ
PÄIVÄNÄ KOVA ISKIJÄ UUEMMASSA AMERIK-
KALAISESSA VIHDESARJAKUVASSA. KUINKA
TÄLLAINEN TUOTE VOI SOPIA TUNTEMATTO-
MIA HELMIÄ KALASTELEVALLE PALSTALLE?
NO, SIIHEN ON KAKSI HYVÄÄ SYYTÄ.**

Aikoinaan tämä D'Israeliin (tunnetaan myös nimellä D'Israeli D'emon D'raughtsman) piirtämä sarjakuva jäi vaille suurempaa huomiota. Sen kustansi Tundra-yhtiön englantilainen siipi, mutta Turtles-miljonääri Kevin Eastmanin perustama firma oli koko lyhyen olemassaolonsa ajan kuulalakeereiden päällä lepävä katastrofi. Töihin otettiin kaikki ja heidän sukulaisensa myös ja julkaisupolitiikka oli täysin harkitsematonta. Useita laatu- ja kustannusjakin saatiin markkinoille, mutta niidenkin kohdalla kustannukset ja tuotot kyettiin laskemaan niin reilusti metsään, että koko painoksen myymisenkään ei välttämättä olisi tuonut muuta kuin tappiota. Yksi julkaisu hukkui helposti Tundran muiden rönsyjen sisäin. Muistan nähneeni Lazarus Churchyardista aikoinaan vain yhden arvostelun, jossa koko homma tyrmähtiin naurettavan

P.A. MANNINEN

Ei, tuo mies ei ole pitkäksivenshännistä Radiomafian bileistä palaava Toni Jerrman.

tyypillisenä goottimuodin apinointina - ihan jo päähenkilönsä nimestä lähtien.

Se toinen hyvä syy on yksinkertaisempi. Sarjakuva nimittäin tapahtuu (osittain, mutta loppujen lopuksi aika suurelta osin) Suomessa. Tosin maan alkuperäiset asukkaat ovat sulkeutuneet sisätiloihin ja manhanmuuttaja-friikit ovat antaneet maalle uudeksi nimeksi "Taitaa", jonka väitetään tarkoittavan englanniksi käsitettä "fracture" ("murtuma"?). Lazaruksen kantakapakassa myydään kakkupalojen näköisiä huumeita, ja paikan nimi on Tietyö. Sen scilitetään (ihan oikein) tarkoittavan termiä "road up". Sarjakuvan kolmannen sivun piirroksessa Tietyö on vielä kirjoitettu aivan oikein, vaikka tekstiaaja (H.V.Derci) erehtyykin tekstissä sijoittamaan öön pisteet y-kirjaimen päälle. Lisäksi sarjassa vierailaan laittomalla lentokentällä, jonka nimi on Suomi 28. Selvästikin Warren Ellisillä on jonkinlaisia kokemuksia Suomesta; ehkä jopa huonoja, päätellen siitä, että Authority-lehdessä hän on myöhemmin antanut pommittaa Helsingin hajalle.

Lazarus Churchyardin jälkeen Ellis jatkoi vielä Taitaa-taustatarinaa lyhyissä Phil Winsladien piirtämissä tarinoissa, joissa päähenkilönä on Harlequin Bones, käytännössä Lazaruksen naispuolinen vastine. Itse olen törmännyt pariin tällaiseen sarjakuvanovelliin (Al-antologiassa ja Heavy Metallissa), mutta mahdollisesti niitä on julkaistu muuallakin.

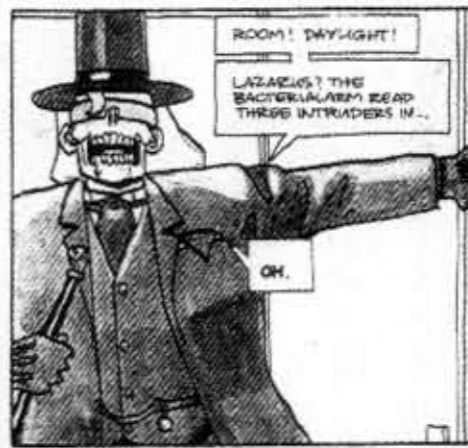
Joka tapauksessa Lazaruksen Suomi-yhteyksiä lisää tietenkään vielä se seikka, että hän näyttää ylivuotiselta Toni Jerrmanilta. Kysessä kuitenkin lienee vain ns. sattumanvarainen kohtalon isku, jonka perustalta emme suinkaan voi ryhtyä rakentamaan mitään salaliitto-teorioita, vaikka haluaisimmekin. VOI KUINKA haluaisimmekin.

Hahmona Lazarus Churchyard muistuttaa Ellisin myöhemmän Transmetropolitan-sarjan päähenkilöä Spider

Warren Ellisin sarjakuvissa tarina on vain henkari, jonka päälle voi ripustaa parodiat, satiirit ja pop-kulttuuriviittaukset.

Jerusalemiä, sillä tässäkin tapauksessa tarinan päähenkilö vain haluaisi olla omassa rauhassaan, mutta ympäristö pakottaa hänet mukaan kaikenlaisen valikoituun hulluuteen ja väkivaltaan. Tosin Lazarus ei Spiderin tapaan uusio-käytä Hunter S. Thompsonilta lainattuja juttuja, joten hänen sisäinen monologinsa on paljon lakonisempaa, jopa lähellä kovaksikeitetyjen dekkareiden toteavaa sävyä.

Minisarjan kolme tarinaa (The Virtual Kiss, Goodnight Ladies ja Inspector Sleep) liittyvät lievästi yhteen, mutta ne pystyy lukemaan myös itsenäisinä kertomuksina. Ensimmäisen osan takakannessa esiintynyt mainoslause "An English cyberpunk hell" oli siinä mielessä epäonnistunut, että vaikka Ellis käyttikin hyväksien cyberpunkin nopeasti koteloitaneita

tavanomaisuuksia, hän väänsi kaikki nuo ideat vähän poskelleen ja teki itse asiassa parodiaa sekä kyberyydestä että goottimuodista. Kuten Ellisin käsikirjoittamissa sarjakuvissa yleensä, tarina on vain henkari, jonka päälle voi ripustaa parodiat, satiirit ja pop-kulttuuriviittaukset. Lazarus itse on clävistä muovista koostuva muodonmuuttaja, joka periaatteessa kykenee tekemään mitä tahansa kenelle hyvänsä. Kaikki vastustajat ovat hänelle vain lopultakin pelkkiä vastaan tulijoita. Mitään kovin loogisia tarinoita ei tämänkaltaisen hahmon ympärille tietenkään voi rakentaa, sillä päähenkilön on pakko olla aivan teillä tietämättömillä huumeiden tai vastaavien syiden takia, jotta kukaan pystyisi edes hiippailemaan hänen taakseen.

Aina kun Warren Ellis saa kertomuksen väännettyä edes symbolisesti loppuratkaisua muistuttavaan tilaan, voi lukija vain olla iloinen siitä seikasta, että koko korttitalo on pysynyt pystyssä edes niin kauan.

D'Israeli piirtää Lazaruksen seikkailut tyyliteltyin ääriviivoin ja voimakkain väri-contrastein. 1990-luvun alussa tämä tyyli ei ollut aivan niin lähellä valtavirtoja kuin nykyään, mikä seikka saattoi alunperin karkoittaa lukijoita.

Kaiken kaikkiaan Lazarus Churchyard oli paljon enemmän kuin pelkkä Suomikuriositeetti, mutta se ansaitsi tulla uudelleenjulkaisuksi jo pelkän kuriositeettiarvonsakin vuoksi. ■

